Adjonisten — Fogadjisten

A Nagyszakadék peremén lóbáltam a lábamat, átadva magamat a tavaszi napsütésnek és az égi madarak csicsergésének.
— Adjonisten! — oldalazott felém Cipó.
— Fogadjisten! — vetettem oda, és a fogpiszkálót szájam egyik sarkából a másikba toltam át. Cipó az égre nézett, tanulmányozta a bárányfelhõket, aztán hirtelen odaszólt:
— Jó napot!
Késlekedés nélkül, látszólag hanyagul válaszoltam:
— Mizújs?
Cipó lábujjával a porban rajzolgatott, laposan rámnézett, és odabökte:
— Szevasz!
Hála éberségemnek, kész voltam a visszavágással:
— Üdv!
— Helló! — próbálta most könnyedre venni a figurát.
— Csá! — riposztoztam.
Cipó stratégiát váltott:
— Csókolom! — próbált hátbatámadni.
— Tiszteletem! — emeltem fel hangomat, és kezdett a vér az agyamba tolulni.
— Jó vadászatot! — erõlködött makacsul Cipó, de a hangja már megremegett.
— Egy vérbõl valók vagyunk, te meg én! — fortyantottam vissza a vadászkiáltást, lassan beliluló fejjel. Cipó már visszakozott volna:
— Minden jót! — és gyorsan sarkon fordult.
— Viszlát! — süvítettem a hátába a telitalálatot. Cipó megrándult, és a válla fölött szólt vissza:
— Szia!
— Gudbáj! Órevoár! Arrivedercsi! — ordítottam utána. Már csak legyintett, és igyekezett minél gyorsabban eliszkolni. Még egy sorozatot utána eresztettem, csípõbõl üvöltve:
— Aufviderzéen! — de Cipó ekkor már nyakát behúzva, teljes sebességgel ügetett.

Így kell ezekkel bánni.

Tovább lóbáltam a lábamat a sziklaperemen, s lehunyt szemmel élveztem a napsütést. Kis zörej hallatszott: Márta kapaszkodott felfelé a szakadék falán. Pont a lábamnál bukkant fel, és ahogy meglátott, mosolyogva szólásra nyitotta száját — nyilván üdvözölni akart —, de én résen voltam:
— Dászvidányija!!! — bömböltem az arcába, mire Márta visszahanyatlott a szakadékba.

Na, azért.